

MARTINUS CENTER KLINT

TEMAFORDYBELSESGRUPPEN 2017
UGE 3 OG 4

Fra selvopholdelsesdriftens dominans til intellektualitetens tiltagende udtryk i kunst, videnskab og humanitet

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

**FRA SELVOPHOLDELSESDRIFTENS DOMINANS TIL INTELLEKTUALITETENS
TILTAGENDE UDTRYK I KUNST, VIDENSKAB OG HUMANITET**

Den ægteskabelige lykke degenererer i takt med udviklingen af den maskuline pol i kvinder og den feminine pol i mænd. Samtidig vokser behovet for at forske i sandheden om livet og udfolde sin voksende intellektualitet i humanitetens tjeneste og som kunstnere og udøvere inden for videnskaben.

LÆSEPLAN

Mandag

LIVETS BOG 3 – STK. 647, 1044-1047 3

Tirsdag

LIVETS BOG 4 – STK. 1146-1153 8

DET EVIGE VERDENSBILLEDE 3 – SYMBOL NR. 33 12

Onsdag

LIVETS BOG 1 – STK. 129-131 13

LIVETS BOG 5 – STK. 1826..... 16

Torsdag

LIVETS BOG 5 – STK. 1827-1830 18

Fredag

SMÅBOG 13 – JULEEVANGELIET – KAP. 21-23, 25-27 22

Mandag

LIVETS BOG 3

STK. 647 *Realiteter, der viser, at jordlivskredsløbet fortsætter. "Formeringsvæsener" og "skabevæsener" og disses "mellemstadier". Den seksuelle polindstilling og foreteelser, der ikke lader sig ændre ved "forførelse" eller "opdragelse"*

Et jordlivs kredsløb har her passeret revy for vore øjne. De fire årstider har foldet sig ud foran vort blik. Vi har set et fysisk jordliv begynde som et væsen i kimtilstand. Vi har set det vokse frem til kulmination og blomstring. Og vi har set det degenerere, visne og dø. I den daglige tilværelse skaber dette syn dyb vemod hos mange. De ved endnu ikke, at *intet kredsløb kan eksistere uden at være et led eller en enkel "spiral" i et "spiralkredsløb"*. Skønt væsenerne faktisk ustandseligt, som kendsgerning, oplever opfyldelsen af det guddommelige bud: *"Herefter skal, så længe jorden står, sæd og høst, kulde og hede, sommer og vinter, dag og nat, ikke aflade"*, så er de dog ikke sikre på, at dette bud gælder selve det levende væsens bevidsthed. De er ganske uden forståelse af, at denne ligeså umuligt kan eksistere uden at være et "spiralkredsløb". Og med denne mangel på viden, tro og tillid til det guddommelige Forsyns alkærlige bud, ser de den fysiske død eller et kredsløbs afslutning som en indtræden af et evigt ophør af væsenets eksistens. Og håbløsheden og dermed sorgen og vemoden er derfor herskende faktorer i jordmenneskets fysiske begravelsestraditioner.

Men hvorfor skulle kredsløbets fire grundprincipper eller "årstiderne" ikke følge det guddommelige bud lige så sikkert og urokkeligt i jordlivskredsløbet, som de usvigeligt følger det i årskredsløbet? –

Er der da ingen ting i den lige stedfundne oplevelse af jordlivskredsløbets "årstider", der kan vise os, at der her er "planter" eller "træer", der, skønt bladløse og tilsyneladende døde, dog kan overleve vinteren og åbenbare et nyt bevidsthedsvæld, fremtræde i form af et nyt forårs pragtfulde løvkroner, blomsterkolorit og fuglesang? – Jo, ved en højere iagttagelse kunne vi slet ikke blive fri for at opdage visse foreteelser, der urokkeligt viste, at jordlivskredsløbets deltagere også var deltagere i andre kredsløb. *Vi så således de to væsenkategorier, hvoraf den ene repræsenteres af dem, der lever i "forældreglæden", og den anden af dem, der lever i "skabeglæden". Og samtidigt er det naturligtvis en kendsgerning, at der er en hel skare, ja, langt de fleste, der lever i mellem- eller overgangsstadier mellem nævnte to kategorier, hvilket altså vil sige: væsener, der delvis nyder "forældreglæden", selv om de ikke ligefrem har en hel børneflokk, men kun et eller to børn, samtidigt med, at de også nyder "skabeglæden", selv om de heller ikke her er nået frem til at være specialist i de store manifestationer eller genialiteter. At der også er væsener, der hverken har børn eller i nogen væsentlig grad har skabt noget, men nærmest lever en vagabonderende snyltetilværelse på samfundet som plattenslagere, betlere eller "kroniske arbejdsløse", hvilket vil sige en type, der finder et hvilket som helst påskud til at undgå virkeligt nyttigt arbejde meget kærkomment, nævner vi her kun for fuldstændighedens skyld.*

Hvorfor er da alle jordmennesker ikke ens i jordlivskredsløbet? – *At de fremtræder i de her nævnte "formeringsstyper" og "skabetyper", og i særlig stor udstrækning som mellem- eller "overgangstyper" imellem disse to typer, er en kendsgerning, der ikke kan rokkes, en kendsgerning, der bliver så meget desto mere levende, eftersom de samme væsener er for intellektuelle til at føle sig helt lykkelige ved blot og bar "forældreglæde", og for primitive til at kunne få bevidsthedsfylde nok i blot og bar uselvisk "skabeglæde". Deres seksuelle polindstilling*

er endnu af en sådan beskaffenhed, at deres køn er en pendulsvingning mellem "formeringstypens" og "skabetydens" tilstand. De er til tider meget lykkeligt skæbnebundet i den dyriske forelskelses traditioner, og til andre tider hårdt stønnende under disses eftervirkninger og lovprisende, håbende og higende imod de heraf frigjorte tilværelsesformer, der ligger hinsides den fysiske formeringsproces. At det ikke er hos disse væsener, man finder den overordentlig store børneflokk, og heller ikke hos disse finder den uovertrufne rent geniale intellektuelle skaber, f.eks. en "Kristus", er naturligvis en selvfølge.

Men da den jordiske menneskeheds fremragende kulturmennesker næsten alle mere eller mindre hører til denne her beskrevne, i seksuel henseende pendulsvingende, type, er det ikke så mærkeligt, at den, i ægteskabelig eller formeringsmæssig henseende, ikke repræsenterer det kulminerende, frodige dyriske formeringsliv, og heller ikke endnu repræsenterer en verden, fremtrædende i overdådig, genial intellektuel samfundsharmoni eller administration. Samme menneskeheds mentalitet er derfor en splittelse, både i moral, politik og samfundsorden. Alt er her en mellemting imellem de to stadier: "formering af slægten" og "genial skabelse". Og denne mellemting er igen kollisioner imellem de seksuelle og dermed mentale "pendulsvingninger". Disse kollisioner er krig under alle former og i alle faser. Zonen er "de ulykkelige ægteskabers zone" og kan yderligere med rette også udtrykkes som "de ufærdige skabelsestalenters zone".

Jordmenneskeheden består således i realiteten af ufærdige væsener. Men da naturen aldrig i noget som helst tilfælde lader noget fremtræde som ufærdigt, uden at det samtidigt udtrykkes at være på vej mod en færdiggørelse, findes der således ikke noget som helst, der berettiger til at se på det jordiske menneske som et endeligt eller færdigt væsen. Ja, vi ser endog væsenerne indbyrdes fremtrædende som det ene væsen mere eller mindre færdigt end det andet. Hvorfor skulle nogle væsener fødes og således være mere ufærdige end andre? –

At det ikke er den fysiske alder, der er bestemmende her, ses også tydeligt ved en nærmere iagttagelse, idet disse ufærdige væsener ikke når at blive færdige i det nuværende jordliv, og ingen indhenter hinanden. De kan naturligvis så at sige alle lære et håndværk eller indhente hinanden i et videnskabeligt studium og opnå de samme eksamensbeviser og karakterer, men dette er ikke retmæssig intellektualitet, men kun baseret på en intelligensmæssig træning eller øvelse og betyder ikke, at de samme væsener har indhentet hinanden i kosmisk fuldkommenhed. De er stadig ligelangt fra hverandre i det virkelige "formeringsstadium" eller "intellektuelle skabestadium". Det ses således her tydeligt, at det ikke er en almindelig intelligenssag eller træningssag, der gør sig gældende, men simpelthen dette: at væsener i deres materielle "jordlivskredsløb" er synlige som fremtrædende i et højere kredsløb, der kun kan passeres eller tilendebringes ved en hel kæde af "jordlivskredsløb". Væsenernes udviklingsstandard, hvad enten denne lader væsenernes fremtræden være pygmæ i junglen eller professor ved en kulturstats universitet, vil altså være afhængig af dette "højere kredsløb". De to forskellige trin i intellektualitet, de nævnte to bevidsthedsformer repræsenterer, er udelukkende trin i dette "højere kredsløb" og lader sig ikke forandre ved opdragelse. Pygmænen kan ikke i sit nuværende jordliv indhente kulturvæsenernes ypperste repræsentanter i virkelig intellektualitet, ligegyldigt hvor meget han så end måtte træne, og ligegyldigt hvor god en opdragelse nævnte jordliv så end måtte skænke ham.

Men ligesom pygmænen, i sit nuværende jordliv, ikke kan blive noget højintellektuelt væsen, hverken ved opdragelse eller træning, således vil et stærkt maskulint eller feminint formeringsvæsen umuligt ved opdragelse kunne bringes til at forandre seksuel polindstilling i sit nuværende jordliv, ligesom denne naturligvis heller ikke kan forandres ved "forførelse". Et væsen kan "forføres" i realiteter, der har hjemme i "jordlivskredsløbet", men ikke i realiteter, hvis rod ligger i selve "det

kosmiske spiralkredsløb". En ung maskulin mand kan "forføre" en tilsvarende ung feminin kvinde til samleje eller en såkaldt "naturlig" seksuel akt, fordi denne "forførelse" er en udløsning af begge naturlige legemskrav, er et naturligt behov for deres absolut sunde velvære. Men den samme maskuline mand vil få meget vanskeligt ved at "forføre" en kvinde, hvis maskuline pol er den bestemmende i hendes væsen. Hendes seksuelle tanker eller legemskrav er af en anden natur end den feminine kvindes og vil ikke kunne finde udløsning ved den "naturlige" akt. Hvis det virkelig lykkes at få hende til at indvillige i samleje, vil det absolut sunde velvære, som en sådan akt skal bringe parterne, ganske mangle for hendes vedkommende. Det er en parring imellem et "formeringsvæsen" og et "ikkeformeringsvæsen". Et ægteskab, baseret på et sådant forhold alene, er ikke noget ægteskab. Det er en abnormitet. Og kvinden er, trods "forførelsen", i sit inderste væsen stadig et "ikkeformeringsvæsen", ganske uafhængigt af, om "forførelsen" fik følger og gjorde hende til moder. Hendes feminisme vil ganske vist blive forstærket, men det skyldes ikke i nogen som helst grad en kosmisk væsensforandring i hendes bevidsthed, men udelukkende den forstærkede funktion af moderorganerne, som enhver befrugtning afstedkommer til afkommets beskyttelse og vil kun være midlertidigt. Forskellen mellem hende og en feminin kvinde er således ikke en forskel, der lader sig ændre ved "forførelse". Det er forskellen mellem to forskellige trin i et højere kredsløb end "jordlivskredsløbet" og lader sig derfor ikke ændre i dette sidstnævnte.

At den samme foreteelse i omvendt orden vil opstå i en situation, hvor en meget feminin kvinde ægter en mand, hvis feminine pol er den altdominerende i bevidstheden, er naturligvis en selvfølge. At en sådan mand, selv om han kommer ud for at blive fader, ikke bliver forandret en eneste tøddel, udover dette at have fået den ægteskabelige tilstand endnu mere udlevet eller lagt bag sig, er ligeledes et urokkeligt faktum. At en lignende kontaktløs tilstand opstår, hvis en overlegen maskulin polindstillet mand skulle falde for en overlegen feminint polindstillet anden mands "forførelse" og gå med til en udløsning, der for den sidstnævnte måtte være betingelsen for det sunde velvære, ville et sådant velvære, rent bortset fra reaktionen af selve sædudtømmelsen, ganske mangle hos den førstnævnte mand. Ja, akten ville endog bringe lede og afsky frem i hans bevidsthed imod "forføreren". Og han ville efter denne erfaring være endnu mere maskulin indstillet og kvindebegærende i sit seksuelle krav, end han var i forvejen. "Forførelsen" kan således heller ikke her skabe væsenet om. Hvis vedkommende "forførte" mand ikke netop reagerede således som her udtrykt, men mere eller mindre følte velvære ved den såkaldte "unaturlige" akt, vil det jo kun afsløre, at hans egen feminine polindstilling allerede er begyndt. Han er allerede inde i det andet væsens artsområde. Hans ydre maskuline fremtræden er da i realiteten kun kropslig. Mentalt set er han allerede bevidst eller ubevidst tilhørende den anden mands seksuelle område.

At visse af disse væsener søger at dække over denne deres tilstand ved at foregøgle sig selv og andre, at det udelukkende er for penges skyld, de indlader sig på den anden mands seksuelle gebet, bekræfter endnu kun yderligere for den udviklede forsker, at de forlængst har forladt den ultramaskuline polindstilling. Man har endnu aldrig set, at væsener fortrinsvis ynder at eksistere i en levevej, der er et "lede" og "helvede" for hele deres sjæl. Og det er endnu aldrig blevet almengældende, at prostitutionens udøvere af al kraft kæmper og arbejder for at befri sig eller komme bort fra denne deres abnorme levevej. Tværtimod, den forfærdelige sjælekvide og ulykkelige tilstand, som måtte være en kendsgerning i et sådant væsens fremtræden, hvis det mentalt og kropsligt var ultramaskulint eller ultrafeminint polindstillet, men udelukkende af tvungne omstændigheder måtte befinde sig i den, mod en sådan bevidstheds- og legemsindstilling stridende

tilstand for opretholdelsen af deres eksistens, mangler ganske. De befinder sig som regel udmærket. Og det er denne mangel på sjælekvide, der gør det til kendsgerning, at denne deres levevej, rent bortset fra, at den naturligvis er plattenslageri, i realiteten er en camouflagede over de pågældende væseners, fra den ultra-maskuline eller ultrafeminine polindstilling afvigende, tilstand. Deres bevidsthed repræsenterer foreteelser, man hverken kan vænne sig til, eller vænne sig af med i et enkelt jordliv. Deres blandede polindstilling repræsenterer et trin eller stadium i et højere kredsløb end jordlivskredsløbet.

STK. 1044 *Hvorfor tælleevnen begyndte at blive aktuel for væsenet. "Underholdningsbegær" eller den kunstneriske side i væsenet opstår*

Og hermed har vi fået en meget ejendommelig og urokkelig bekræftelse på de kosmiske analysers identitet med den absolutte sandhed. For det kan, for den udviklede sandhedssøger, kun være en bekræftelse på de kosmiske analysers identitet med denne sandhed, når et system, der ganske vist er skabt af mennesker, men slet ikke med det formål for øje at skulle udtrykke livets højeste kosmiske analyser eller verdensbilledet, ikke har kunnet undgå netop at blive et levende udtryk for eller identisk med disse analyser. At denne overensstemmelse mellem livets kosmiske analyser og talsystemets struktur ikke kan være "tilfældig", men derimod er udtryk for en indre urokkelig samhörighed, er kun, hvad talsystemets tilblivelse vil bekræfte for os. Hvorledes er da talsystemet blevet til? – Ja, er det ikke således, at jordmennesket allerede på et tidligt stadium har begyndt at føle det mere og mere nødvendigt eller livsbetingende at kunne udtrykke tingene eller foreteelserne i dets daglige liv i "antal"? – Efterhånden som dets tænkeevne brød frem, blev dets liv mere og mere kompliceret. Der blev flere og flere detaljer at måtte regne med. Sålænge væsenet endnu var et primitivt dyr, var livet så enkelt og ligetil, at instinktet så nogenlunde kunne klare de få foreteelser, der var nødvendige for væsenet at være orienteret i. Dyret tager sin føde der, hvor den forekommer. Det skal ikke møde op med så og så mange penge eller byttemidler. Det skal ikke "handle". At holde rede på dets ægtelage og afkom var heller ikke så påkrævet, at en evne til at "tælle" var nødvendig, idet de naturlige drifter i form af forældre- og magtprincippet nok skulle regulere denne side af væsenets fremtræden. Med hensyn til ven- og fjendskab var instinktet ligeledes den store regulator. Det var således først, da væsenet igennem udviklingen nåede frem til stadiet for en virkelig tænkings begyndelse, at livet blev mere og mere kompliceret. Da begyndte der at opstå ting eller detaljer, skabt af denne tænkeevne, og som derfor ikke så umiddelbart kunne forstås ved hjælp af instinktet alene. Disse ting var skabt af en begyndende intelligensevne og måtte derfor igen analyseres af intelligens. Og jo mere udviklet tænkeevnen blev, desto flere og flere sådanne foreteelser blev den i stand til at skabe. Og tilsidst blev der et levende dagsbevidst felt i væsenets bevidsthed, i hvilket detaljerne ikke var de oprindelige selvopholdelsesbegær, men derimod mere og mere "underholdningsbegær". Det er disse "underholdningsbegær", der efterhånden er blevet til det, vi i dag kender som "kunst" og "videnskab".

STK. 1045 *Den kunstneriske side i væsenet bliver til selvopholdelsesdrift. Tælleevnen er en af denne selvopholdelsesdrifts første kunstarter*

Ovennævnte begær er i dag så udviklede, at de nu er blevet til virkelige, naturnødvendige led i selvopholdelsesdriften for deres ophav. Dette vil altså sige, at den glæde og lyst, de giver deres sande udøvere, kan disse ikke undvære, selv om de kunne tilegne sig føden ved anden beskæftigelse. Tager man denne form for manifestation og oplevelse af livet fra dem, dræber man deres livslyst. De vil sygne hen. De er planter i forkert jordbund. Her er noget for staternes arbejdsfordelingsmyndigheder at tænke over. Og her er vi ved den forskel, der er mellem menneske

og dyr. Medens dyret i virkeligheden ikke begærer andet for sin livslyst end sin føde og ægtemage, er disse to foreteelser hos mennesket degenereret eller trængt i baggrunden i samme grad, som de ny interesser, der er de nævnte to foreteelser uvedkommende, er blevet til dominerende livslyst og dermed til selvopholdelsesdrift hos individet. Vi kan ikke her komme nærmere ind på dette problem, men blot nævne, at "tællingen" er en af denne, på tænkningen baserede, selvopholdelsesdrifts første kunstarter. Og det er selvfølgelig givet, at den ligesom alle andre store og ædle evner kun ganske gradvis er blevet til.

STK. 1046 *Ved dyrets grænse af, hvad det klart kan skelne af flerheder*

I form af instinkt eller automatfunktion kan væsenet som dyr allerede klart skelne sig selv. Det må derfor siges, at det kan sanse eller opfatte "et". Dernæst kan det, foruden sig selv, også skelne sin mage, hvilket betyder, at det opfatter begrebet "to". Da det også kender forskel på sin mage og et fremmed væsen, sanser det således også begrebet "tre". Da det desuden også til en vis grad kan skelne mellem sit eget afkom og fremmed afkom, kan det således delvis opfatte begrebet fire. Og her er vi hovedsagelig ved grænsen af, hvad dyret kan præstere i form af klart at kunne skelne flerheder. Og det er i virkeligheden også kun, hvad det har brug for i dets selvopholdelsesdrift. At det ikke kan udtrykke denne sin evne i talbegreber er naturligvis givet. Det har det som dyr jo ikke nogen særlig brug for i dets selvopholdelsesdrift. Det er først der, hvor væsenets "underholdningsbegær" eller kunstneriske side er blevet til selvopholdelsesdrift, at dette, at kunne udtrykke sin opfattelse eller fornemmelse af flerheder i den findefinering, som talsystemet giver mulighed for, er blevet til virkelighed. Den kunstneriske side ved væsenet er netop i sig selv kun en udvidet åbenbarings- eller meddelelsesevne. Al kunst er skabt eller er blevet til af meddelelsestrang. Man føler af en eller anden grund glæde ved at skabe tingene og derved se sine tanker manifesterede i materie.

STK. 1047 *Jordmenneskets udvikling af talsproget har nået fuldkommenheden. Dets udvikling af bogstavsproget skal efterhånden nå den samme fuldkommenhed. Denne fuldkommenhed er livets kosmiske analyser*

Men manifesterede tanker eller idéer kan kun være det samme som en meddelelse, ligegyldigt om vi kalder denne meddelelse "skrift" eller "tale", eller vi udtrykker den som "maleri" eller "skulptur". Det blev således en større og større livsbetingelse for væsenet at kunne meddele sig til medvæsenerne og give udtryk for sit inderste væsen, sit eget liv. Og det er denne udvikling af meddelelsesevnen, der skal kulminere i den, her i "Livets Bog" betegnede, fuldkomne manifestation eller næstekærlighed. Men før den kan nå denne kulmination, må væsenet enten bevidst eller ubevidst være i besiddelse af alle de erfaringer, der kan fjerne al uvilje eller evne til at være imod objektet for nævnte kærlighed og dermed blive i kontakt med de love, på hvilke hele verdensaltet er baseret. Det må være enten bevidst eller ubevidst ét med disse love, hvilket er det samme som at være ét med Guddommen eller dette, at fremtræde i "Guds billede efter hans lignelse". Og bogstavsproget såvel som talsproget er i virkeligheden to af de ældste af foreteelserne i den nævnte kunstneriske side ved væsenet. Og som vi her har set, har menneskets udvikling af talsproget allerede nået denne ovennævnte fuldkomne standard, hvor nævnte sprog er ét med verdenslovene, er ét med Guddommen. Og det er den samme fuldkommenhed, der nu efterhånden også vil gøre sig gældende i tale- og bogstavsproget. Som vi igennem "Livets Bogs" kosmiske analyser er blevet bekendt med, kan dette sprog således også udtrykke verdensaltets struktur, love og principper, kulminerende i det højeste og fuldkomneste facit, der overhovedet kan eksistere, nemlig det, der fremtræder som Guds eget syn på tilværelsen og udtrykkes i begrebet "alt er såre godt".

Tirsdag

LIVETS BOG 4

STK. 1146 *Det jordiske menneskes kunstneriske interessesfære ligger udenfor dets ægteskabelige område og er derfor underminerende dette*

Jordmennesket fremtræder altså med to seksuelle naturer i sin mentalitet og organisme. Det er ikke mere et væsen, der udelukkende kun er "enpolet". Det føler også sympati for væsener, der ikke hører til det "modsatte køn", ja, det har endog i en overordentlig stor udstrækning interesser, der slet ikke ligger indenfor det rent ægteskabelige område, hvilket vil sige: det område, der udelukkende kun har til opgave at værne, beskytte og glæde ægtemagen og afkommet. Det har således i stor udstrækning "kunstneriske interesser". Alt, hvad der kommer ind under begrebet "kunst", her ind under hører i realiteten også "videnskab", har ikke noget som helst med mage- eller ægteskabsprincippet at gøre, ja, er endog underminerende dette. Er det ikke netop således, at disse interesser hos den ene part i ægteskabet meget ofte skaber skinsyge eller jalousi hos den anden part? – Er det ikke netop i mange tilfælde gældende, at den ene part forsømmer den anden part i ægteskabet på grundlag af sine kunstneriske interesser? – Går disse interesser hos den store kunstner eller videnskabsmand ikke forud for alt andet? – I modsat fald bliver vedkommende væsen aldrig nogensinde et geni. Kun det felt, kan man blive geni i, som man kan skænke det væsentlige af sit liv, sin interesse og energi. Det betyder naturligvis ikke, at man ikke finder gifte genier, men man må ikke tro, at et sådant ægteskab kan være lykkeligt, hvis den anden part udelukkende er et væsen, der indtil hundrede procent fordrer sin ægteskabelige ret. Et sådant væsen vil bandlyse sin ægtefælles geni og tyrannisere og underminere dette på enhver tænkelig måde. Kun det væsen, der selv er vokset frem til stor dyrkelse af kunstneriske interesser og således også selv bevidsthedsmæssigt befinder sig et godt stykke udenfor det rent ægteskabelige område, kan forstå sin ægtefælle og ægteskabet dermed blive nogenlunde tåleligt imellem parterne.

STK. 1147 *Jordmenneskets kunstneriske og videnskabelige interesser er kunstige "medægtefæller", der udelukkende kun kan opretholdes på bekostning af den ægteskabelige energi og gør derfor samme væsen til en degenereret ægtefælle, men et "større menneske"*

De videnskabelige og kunstneriske interesser er således noget, der ikke er specielt "dyrisk", de udgør derimod noget, der er specielt "menneskeligt". Væsenet kommer altså et sted i dets udvikling dertil, at det begynder at bejle til og forene sig med disse interesser. Nævnte interesser bliver derved en slags kunstige "medægtefæller". Og det er naturligvis givet, at et sådant kunstigt "medægteskab" ikke kan undgå at stille krav til sit ophav. Og da det efterhånden bliver en livsbetingelse for kunstneren eller videnskabsmanden at opfylde disse krav, kan denne umuligt blive lykkelig eller opleve normal livsglæde eller livslyst uden netop ved at opfylde disse krav. Men da denne opfyldelse umuligt kan finde sted uden ved udfoldelse af energi eller livskraft, vil disse krav altså ikke kunne opfyldes, uden at denne energi eller livskraft i tilsvarende grad er tabt for opfyldelsen af det ægteskabelige krav. Da det fuldkomne ægteskabelige krav udelukkende må være, at ægtefællen giver sig selv hundrede procent til den anden part i ægteskabet, vil nævnte væsen umuligt kunne manifestere opfyldelsen af et hundrede procents fuldkomment ægteskab der, hvor en del af dets livslyst udelukkende kun kan manifesteres igennem opfyldelsen af dets kunstneriske eller videnskabelige interesser. Den store kunstner, den store videnskabsmand, det store geni er i ægteskabelig hense-

ende, hvilket vil sige: i det dyriske parrings- eller mageprincip, således et meget stærkt fremskredent degenereret væsen. Men da virkelig ædel kunst eller viden- skab i absolut forstand kun kan eksistere som et direkte kollektivt gode eller fællesgode indenfor menneskeheden, med andre ord: i sin sidste instans kun kan udtrykke eller være identisk med "næstekærlighed" og dermed være opfyldelsen af loven for tilværelse, er geniet eller kunstneren, om end en degenereret ægtefælle, så dog et "større menneske". Dette sidste gælder naturligvis kun indenfor hans genis område. I andre mentale områder kan han jo endnu være et højst ufærdigt væsen, ja, kan måske endog undertiden grænse helt op til det amoralske. Men her vil de lussinger eller de bitre erfaringer, som det amoralske uundgåeligt fører væsenet ind i, efterhånden forædle væsenet og føre dets moralske side op på højde med den moralitet, det allerede har fået udviklet indenfor dets geniale kunstneriske kunnen.

STK. 1148 *Hvor man finder de fuldkomne ægteskaber og dermed opfyldelsen af det guddommelige bud: "Vorder frugtbare og mangfoldige, opfylder jorden"*

Da det begyndende intellektuelle væsen, kunstneren, videnskabsmanden eller geniet således er et degenereret væsen på det ægteskabelige område, er det ikke indenfor disse væseners kredse, at vi finder de strålende og lykkelige ægteskaber med mange sunde og livskraftige børn. Her må vi tilbage til de væsener, for hvem de kunstneriske interesser endnu er af meget underordnet natur, ja, endnu i høj grad er ganske uforståelige og således endnu ikke i nogen særlig grad kolliderer med deres ægteskabelige interesser. Vi må altså tilbage til væsener, for hvem ægtemagen og afkommet har deres hundrede procents interesse, og for hvem der således ikke findes noget som helst andet i tilværelsen, der på nævneværdig måde kan aflokke dem interesse. Der, hvor tilværelsen kun betyder ægteskab, hjem og børn, og alle øvrige interesser kun drejer sig om besiddelse af penge, en solid livsstilling eller et godt lønnet arbejde for dermed at kunne garantere sig selv den højeste lykke, som det ægteskabelige samliv betyder for en, der er naturligvis den fuldkomne ægteskabelige zone. Her forekommer de livsvarige og virkelig lykkelige og børnerige ægteskaber. Det er her opfyldelsen af Skaberens ord til Adam og Eva: "Vorder frugtbare og mangfoldige, opfylder jorden ...", kulminerer.

STK. 1149 *Det hundrede procents ægteskabelige væsen kan opfylde Skaberens bud om mangfoldiggørelse af menneskene, men det kan umuligt opfylde hans bud om at gøre sig "jorden underdanig". Denne opfyldelse kan kun befordres af helt andre væsener*

Men den almægtige Guddom påbød Adam og Eva noget mere end dette, at "vorde frugtbare og mangfoldige". Den guddommelige vilje og mening med jorden var ikke blot det at få den fyldt med jordmennesker, men var også det, at få disse væsener til at gøre sig "jorden underdanig". Men denne del af det guddommelige påbud, hvilket vil sige: den geniale skabelse eller kunnen, kan ovennævnte hundrede procents ægteskabeligt indstillede væsener ikke opfylde. Og det bliver således her til kendsgerning, at det er disse væseners opgave at "formere" eller "mangfoldiggøre" jordmenneskene, medens der må andre væsener til for at gøre "jorden underdanig". Disse andre væsener må altså i lige så høj grad have denne "underdanninggørelse" til hundrede procents hovedinteresse, som de andre væsener har familielivet eller de ægteskabelige foreteelser til hovedinteresse.

STK. 1150 *Hvad er "kunst"*

Til at "formere" eller mangfoldiggøre jordmenneskene må der parringsliv til, hvilket vil sige: familieliv. Men til at gøre jorden "underdanig" må der "kunst" til. Hvad er da "kunst"? – "Kunst" er evnen til at inkarnere "højintellektualitet" i materien.

“Højintellektualitet” er igen en kombination af mental materie eller energi i hvilken blandt andet intelligens og følelse befinder sig i ligevægt eller balance, og igennem hvilken bevidsthedsmæssig ligevægt eller balance enhver form for udløsning af hidsighed eller vredesudbrud er en total umulighed. En sådan ligevægtig kombination af kraften eller energien bag viljen kan udelukkende kun lede til fuldkommen skabelse eller manifestation. Det, der gør en manifestation eller skabelse ufuldkommen, er udelukkende kun en uheldig kombination af de nævnte energier bag viljeføringen. Hvis der er for megen “følelse” i forhold til “intelligens”, bliver skabelsesprocessen eller manifestationen i sin højeste instans ulogisk, ligesom nøjagtigt det samme bliver tilfældet, hvis der er for megen intelligens i forhold til følelsen bag viljen. Bag enhver skabelse eller manifestation må der først udløse sig et begær efter at ville denne manifestation eller skabelse. Men dette begær ledes udelukkende i kraft af viljen. Denne er igen, for jordmenneskets vedkommende, den mobiliserede kombination af de to bevidsthedsenergier “følelse” og “intelligens”. Denne kombination kan som nævnt fremtræde som en repræsentation for altfor megen “følelse” i forhold til “intelligens” eller også altfor megen “intelligens” i forhold til “følelsen”.

STK. 1151 *Når der er for megen “følelse” i forhold til “intelligensen” bag viljeføringen*

Hvis der er for megen “følelse” i energikombinationen bag viljen, bliver denne i tilsvarende grad ledet af “sympati” for begærets tilfredsstillelse uden hensyn til denne tilfredsstillelses konsekvenser. Dette vil igen sige, at “sympatien”, grundet på denne mangel på “intelligens”, i en sådan grad overstråler den begærede manifestation eller skabelse, at den blænder individet. Dette kan i tilsvarende grad slet ikke se de absolut uheldige konsekvenser eller ubehageligheder, der er forbundet med begærets tilfredsstillelse og kan derfor ikke forebygge eller undgå disse. Og disse ubehageligheder vil derfor knytte sig til manifestationen, og denne bliver derfor ikke den tilfredsstillelse for individet, som det oprindeligt ønskede eller håbede, ja, bliver i værste tilfælde helt umuliggjort. Individet opnår i dette tilfælde således kun skuffelse plus de ubehageligheder, smerter og lidelser, som den manglende intelligensmæssige indsigt i viljeføringen af manifestationens skabelse har bevirket. Dets energiudfoldelse fremtræder således for det selv som “spildt” eller “nytteløs”. Og en nytteløs manifestation eller energiudfoldelse betyder igen det samme som, at den er “ulogisk”. Men en nytteløs eller ulogisk manifestation er jo et energitab, en forringelse af ophavets normale manifestation eller fremtræden. Denne fremtræden kan således ikke være i kontakt med den normalitet, som ellers gør sig gældende i selve naturen eller livet som “lovens fylde”. Et sådant væsens manifestation er ved sit spild af kræfter et minus overfor sine omgivelser. Og vi har således her den totale modsætning til den manifestationsform, vi kalder “alkærlighed” eller “næstekærlighed”. Enhver manifestationsform, der gør sit ophav til et minus for sine omgivelser, vil altså urokkeligt være identisk med “ukærlighed”. At denne “ukærlighed”, kosmisk set, har sin modsatte pol et andet sted i kredsløbet, hvor den er blevet til en erkendelse, der kun kan udløse sig som “kærlighed” og i henhold hertil kan gå op i livets store hovedfacit, hvor “alt er såre godt”, er jo en sag for sig og forandrer ikke den omstændighed, at den er “ukærlighed” indenfor sit ophavs foreløbige lokale bevidsthedsfelt og der skaber realistiske lidelser, som det uundgåeligt må lære at tage stilling til i sin dagsbevidste viljeføring. Og et sådant væsens manifestationer er altfor langt borte fra det geniale til, at de kan være “kunst”.

Enhver manifestation, der er ulogisk, nytteløs eller udgør et totalt spild af kræfter, kan ikke repræsentere eller være udtryk for evnen til at inkarnere højintellektualitet i materien. Sådanne manifestationer udviser kun den endnu fremtræ-

dende dyriske manifestation i væsenet eller dets endnu dominerende fremtræden som et ufærdigt menneske.

STK. 1152 *Når der er for megen "intelligens" i forhold til "følelsen" bag viljeføringen*

Ovennævnte kalamitet gør sig naturligvis også gældende, hvis væsenets energi- eller kraftkombination bag viljeføringen udviser altfor megen intelligens i forhold til følelsen. Udløsningen af den skabelse eller manifestation, der er begærets objekt, vil da blive viljeført på den mest raffinerede, intelligensmæssige måde. Væsenet har i kraft af sin relativt overlegne intelligens til en vis grad evne til at forudse de eventuelle hindringer eller ubehageligheder, der kan opstå ved skabelsen af den manifestation, der er dets begærs tilfredsstillelse og kan derved i samme grad forebygge disse. Det kan camouflere sin hensigt overfor væsener, der ellers ville være dets modstandere og skabe hindringer for dets begærs tilfredsstillelse. Det kan lyve og foregøgle overfor sådanne væsener, at dets hensigt udgør noget helt andet end det, den i virkeligheden er. Det kan føre disse modstandere i en fælde og eventuelt skaffe sig disse af vejen og således på en mørk og ukærlig måde fjerne alle eventuelle hindringer og dermed opnå sit ønske eller begær tilfredsstillet.

Men en manifestation eller skabelse, der er camoufleret og således er en usandhed, er et bedrageri overfor omgivelserne og repræsenterer altså en falsk kontakt med disse omgivelser. Men en falsk kontakt er jo det samme som en disharmoni, er en mislyd i den harmoni eller "lovens fylde", som naturen overalt i sig selv repræsenterer. Den udgør altså et "sår", en "læsion" eller et "sygt parti" i den store livets organisme, som et væsens omgivelser i sin samlede helhed altid urokkeligt repræsenterer eller udgør. Og da det uundgåeligt er livslovenes "fylde", at en organisme af al kraft modarbejder sygdom, sår og læsioner i dens område og dermed skaber helbredelse, er det dermed også en kendsgerning, at den førnævnte organisme eller naturen også vil "læge" den disharmoni, de sår og læsioner, som et individ skaber i form af sin camouflerede eller usande og overfor livslovene kontrære optræden eller viljeføring. Således at udfolde denne form for intelligensmæssig virksomhed for at få sine begær tilfredsstillede gør altså væsenet til en kontrast til naturens organiske struktur eller selve livets mening, hvis absolutte mål udelukkende kun er den fuldkomne "behagsfornemmelse", vi allerede kender som den absolutte "næstekærlighed" eller "alkærlighed". Men at gå imod naturens egen skabelse af "behagsfornemmelse" for en selv, må selvfølgelig afføde, at denne bliver tilsvarende mindre. Det er denne svækkelse eller formindskelse af livets egen udløsning af den sande "behagsfornemmelse" for individet, det igennem sine sanser i tilsvarende grad kommer til at fornemme som lidelser eller en ulykkelig skæbne.

STK. 1153 *Alkærligheden og tilblivelsen af væsenets erkendelse*

Alkærligheden er altså naturens eller livets højeste og sidste facit og udelukkende det eneste, der kan betinge, at "alt er såre godt". Denne "alkærlighed" eller "næstekærlighed" udgør en særlig bestemt slags kombination af altets grundenergier. Disse må således holdes i et særligt bestemt udmålt forhold til hverandre, så at hver enkelts vibration eller indsats bliver tilmålt således, at den bliver i dette sidste og store facits favør. Men det eneste, der kan bringe disse energier i den særlige bestemte kombination, er det levende væsens viljeføring, der igen ledes af væsenets erkendelse af "behag" og "ubehag". Denne erkendelse befordres igen gennem sanserne, hvilket vil sige: organismens berøring med de omgivende energier, såsom omgivelsernes, medvæsenernes og naturens udfoldelse. Berøringen med denne udfoldelse forplanter sig igennem individets organisme og de i denne forekommende sanser og skaber reaktioner, disse reaktioner fornemmer individet

enten som "behag" eller "ubehag". Og denne bedømmelse af medvæsenernes og naturens udfoldelse er det samme som dets erkendelse eller livsopfattelse.

DET EVIGE VERDENSBILLEDE 3, 33.69 – DE DYRISKE OG MENNESKELIGE TANKEKLIMAER

33.69 *Dyrerigets kunst. Figur nr. 15*

Med poludviklingen fik væsenerne en begyndende tendens til at skabe kunst, en slags udtryk for de idealer, man på det særlige udviklingstrin opfattede og dyrkede som de højeste. Da dette, at blive hersker og betvinger af andre væsener, var de første primitive og ufærdige menneskers idealer, blev disse idealer de særligt yndede objekter for kunst. Denne kunst forherligede krigens vældige sejrherre eller erobreren af andre folk og stater, vældige bersærker og slagsbrødre, ja undertiden ligefrem røvere og banditter, der var sejrrige og overlegne over for andre væsener i deres morderiske og røveriske bedrift. Og hvad var gladiator-kampene på liv og død andet end dyrkelsen af det dræbende princip? – Og hvad var disse kampes helte andet end dødens håndlangere? – Og hvad er vore dages boksekampe andet end efterdønninger af fortidens hunger efter heltedyrkelse og tilbedelse af mørket eller den brutale magts overlegne udøvere? – Er tyrefægtning ikke ligeledes det samme? – Er tyrefægteren ikke folkets tilbedte helt i samme grad, som han kan tortere og nedlægge en tyr med sine lange knive eller sabler? – I sandhed man har her gjort overtrædelsen af det femte bud til en folkeforlystelse og dyrker toreadoren langt mere end det sømmer sig for et folk, der i så høj grad foregiver at hylde Kristus og holde Guds bud. Det er ikke så mærkeligt, at mørke karmaskyer synes at trække ind over jorden og før eller senere vil komme til udløsning. Hvordan skal en sådan sadisme eller dette og lignende djævelske dyrplageri og hedenskab ellers blive afskaffet? – Men en sådan hedensk forlystelse maskeret i strålende farver og megen anden materiel glans er også et yndet motiv for den dyriske kunst. Alle skuespil, film, romaner, noveller osv. er endnu kun halvfærdig kunst. Vi ser, at disse kunstprodukter slutter, hvor helten får sin belønning og skurken får sin straf. Men dette er absolut noget forkert, noget ufærdigt, noget der stimulerer det primitive væsen, som tror at ondt skal gensesvares med ondt, og at krig er det absolut rigtige forsvar over for krig. Men da kunstnerne eller forfatterne kun kan se den halve del af begivenheden, kan de jo heller ikke lovprise eller beskrive andet. De forstår ikke, at romanen, skuespillet, filmen eller novellen ikke er færdig der, hvor helten får sin belønning og skurken får sin straf. De forstår således ikke, at slutningen først er der, hvor helten og skurken mødes i tilgivelse og kærlighed. Først da er de nævnte litterære kunstprodukter færdige. Den dyriske kunst lovpriser således i virkeligheden det dræbende princip i dets forskellige grene, ligesom den lovpriser parringssympatien eller forelskelsen, som om den var virkelig eller absolut kærlighed, hvad den, som vi tidligere har berørt, slet ikke er. Den er endog nærmest en modsætning til absolut kærlighed. Denne dyriske kunst vil blive afløst af en kunst, der vil hylde og lovprise den absolutte alkærlighed eller livets allerhøjeste bærende guddommelige fundament. Den vil lovprise Gud og det af mørket opstandne menneske i Guds billede efter hans lignelse. Den samme kunst vil i stor udstrækning danne symbolik over kommende realiteter, der er utilgængelige for naturel fysisk gengivelse. Motiverne for denne menneskelige kunst vil i særlig grad være strålerne fra Guds evige lys i alle dets livgivende forgreninger igennem verdensaltet.

Onsdag

LIVETS BOG I

STK. 129 *Femte afdeling. Kunstnere. Kunstnere, videnskabsmænd og verdensgenløbere som udgørende de redskaber, ved hvis hjælp ånd og kultur skabes. Moderne kunst, musik og arkitektur*

Femte afdeling. Indenfor anden kategoris område findes der også en del væsener, hvis følelse ikke giver sig særlige udslag i det religiøse, men derimod mere kommer til syne i form af billed-, tone-, scene- og digtekunst. Disse væsener kendes derfor under begrebet "kunstnere". En del af disse væsener forekommer dog med et følelsesliv, der delvis giver sig udslag i kunst og delvis i religiøs interesse. Sådanne væsener findes derfor meget ofte som medlemmer af fremragende åndelige samfund. Men der findes også væsener, der i deres nuværende liv, hvad anlæg og tendenser angår, *helt er indviet kunsten*. Blandt denne væsensrække finder vi de såkaldte "genier" og "virtuoser", hvilket igen vil sige væsener, der i deres særlige interessefelt har opnået fuldkommenheden, hvad rutine og skabeevne angår. Da disse væsener i følge senere afsnit af denne bog gennem flere forudgående jordliv har været knyttet til kunsten, har de været i stand til at træne sig op til fuldkommenhed i deres særlige kunstneriske felter endog uden at have tilegnet sig den religiøse eller moralske fuldkommenhed. Dette vil igen sige, at disse væsener, i bevidsthedslag der ligger udenfor deres særligt udviklede kunstneriske felt, *godt kan være primitive og ufuldkomne, have mange ufærdige naturer, hvad moral angår*. Men når deres kunstneriske genialitet har kulmineret og ikke mere kan holde deres bevidsthed bundet, *vil deres interesse og mål blive tilegnelse af den moralske genialitet*, som de forholdsvis hurtigt i kommende liv vil opnå i kraft af de erfaringer eller den bevidsthedsudvidelse, de gennem deres kunstneriske løbebane har tilegnet sig.

I "det guddommelige skabeprincip" tjeneste er kunstnerne en overordentlig stor medvirkende faktor. I kraft af deres fremragende følelse og udviklede skabeevne *udgør de i forbindelse med videnskabens repræsentanter og verdensgenløberne eller de moralske genier de redskaber, gennem hvilke de højere magter giver masserne næring, vækker dem op til liv, skaber deres erkendelse af skønhed og harmoni, giver dem kultur og ånd, så de kan hæve sig op fra dyrerigetets mørke trældom til det forjættede menneskeriges guddommelige frigørelse*.

Med hensyn til den ny verdensimpuls, da har allerede mange af væsenerne indenfor kunstnerens rækker, om end ubevidst, været besjælede af dens kræfter. Dette har så igen, som vi tidligere har nævnt, givet sig udslag i *moderne kunst, musik og arkitektur*. Disse realiteter er endnu i sin vorden og således ufærdige, men er derfor ikke desto mindre identiske med *det første gryende morgenskær fra en ny kunstnerisk solopgang over verden*.

Fra væsenerne af femte afdeling vil der ikke blive gjort særlig modstand mod det rent religiøse eller moralske i den ny verdensimpuls, derimod vil der indenfor nævnte afdeling blive udløst en del intolerance mod den side af nævnte impuls, der manifesterer sig i form af kunst, idet ikke alle kunstnere kan forstå de udtryksformer, under hvilke den fremtræder, og samtidig heller *ikke har nået tolerancens egenskaber*. De vil derfor kæmpe noget imod, men denne kamp vil dog ikke blive af nogen særlig betydning, idet de pågældende kunstnere i kraft af deres udviklede kunstsans forholdsvis hurtigt vil blive orienterede.

STK. 130 *Orienterende bemærkninger. Følelseslivet omsættes til "parringsdrift".
"De ulykkelige ægteskabers zone". Jordmenneskets seksualisme og det
fuldkomne menneskes seksualisme*

Orienterende bemærkninger. Med analyserne af anden, tredje, fjerde og femte afdelings væsener er vi rykket et godt stykke ind i *ægteskabssonen*, og vi bliver da vidne til, *at store dele af samtlige væseners følelsesliv ikke er frigjort til det religiøse, men derimod omsættes til "parringsdriften"*, der igen giver sig udslag i det, vi kalder *forelskelse, ægteskab, forældrekærlighed, familievæsen, familieforsørgelse osv.*, med tilhørende lykkelige og ulykkelige virkninger. Jo mere af individets følelsesliv, der endnu giver sig udslag i disse realiteter, desto mindre følelsesliv har individet til rådighed overfor det religiøse eller åndelige område, desto mindre er individet åndeligt set og desto større materielt. Men da disse her nævnte afdelinger ligger på en zone i udviklingen, hvor det seksuelle liv i følge senere analyser i Livets Bog gennemgår *en meget stor kosmisk forvandling*, bliver vi vidne til, at den såkaldte "naturlige" seksualisme i nævnte zone i fremragende grad er *degenererende*. Ægteskaberne bliver derved overfladiske og ulykkelige. Jeg har derfor kaldt denne zone *"de ulykkelige ægteskabers zone"*. Denne vil så igen være at betragte som udgørende begyndelsesstadiet til en anden zone i tilværelsen, jeg har givet udtrykket *"ufrugtbarhedens zone"*, idet degenerationen her er nået frem til et stadium, hvor *væsenerne er ganske uegnede til "ægtemænd" og "ægtekvinder"*. Denne zone udgør i følge kosmiske analyser den fundamentale grænsezone mellem *den dyriske og menneskelige seksualisme*. For at forstå dette må man erindre, at jordmennesket som menneske betragtet endnu ikke er identisk med *det kosmiske eller fuldkomne menneske, men adskiller sig fra dette ved at høre dyreriget til og legemlig set endnu kun udgør et pattedyr og lever under dets love hvad køn, befrugtning og forplantning angår*. Det fuldkomne menneske derimod er et væsen, der lever under helt andre seksuelle love og betingelser, idet alle seksuelle kræfter i dette er omdannet til anlæg, der gør hele dets samlede manifestation til *en praktisk overholdelse af loven for tilværelse* og derved lader dets bevidsthedssol, udrenset fra alle dyriske og ufærdige naturer, såsom *køn, skinsyge og ejendomsret, som en følelse af Guds nærhed stråle varmende og livgivende på alt og alle i dets omgivelser*. Jordmenneskets adskillelse fra det kosmiske menneske vil således hovedsageligt ligge deri, at førstnævnte ved sin seksualisme får opretholdt anlæg, der knytter det til dyreriget, medens sidstnævnte derimod ved sin seksualisme får opretholdt anlæg, der knytter det til menneskeriget. Dyreriget og menneskeriget har således hver især sin særlige form for seksualisme, der henholdsvis skaber dyriske og menneskelige anlæg og tendenser. Bag enhver form for skabelse, bag enhver form for bevidsthedsudfoldelse ligger således seksualisme til grund. *Seksualisme udgør kernen i "det guddommelige skabepincip"*, og de her antydede problemer vil derfor under udtrykket *"den højeste ild"* blive analyseret senere i Livets Bog.

STK. 131 *Den jordmenneskelige seksualismes degeneration. Perversitet*

Seksualisme har hidtil ikke haft nogen særlig god klang i jordmenneskets øren, når talen har været om åndelig udvikling. Men det kommer netop af, at det er blevet vidne til al den disharmoni og lidelse, alle de sorger og bekymringer, de lavere tendenser og lidenskaber, som den netop afstedkommer i jordmenneskenes bevidsthedsliv. De er således kommet til erkendelse af deres seksualisme som udgørende den største hindring for åndelig udvikling. Men det har jo netop kun sin rod i, at denne deres seksualisme hører dyreriget til og derfor beforder netop de tendenser, som nødvendigvis må overvindes for at opnå højere udvikling, hvilket altså i dette tilfælde vil sige det samme som at opnå at blive et kosmisk væsen eller et færdigudviklet menneske. Jordmenneskene har således

kun kendskab til den side af “den højeste ild”, der opretholder dyrerigets eksistens i tilværelsen. Men da jordmennesket er et væsen, der i udvikling har passeret dyrerigets kulminationszone og derfor har begyndt at få *menneskelige tendenser*, har begyndt at få *begær efter en renere og mere ophøjet form for tilværelse*, underminerer disse tendenser og begær de dyriske anlæg og naturer. Men herved kommer det i direkte konflikt med sin seksualisme, idet de nævnte dyriske anlæg og naturer netop opretholdes af denne. Denne dyriske seksualisme må derfor nødvendigvis for samme væsen være at betragte som henhørende under det såkaldte “onde”. Da jordmennesket således er et overgangsvæsen mellem dyr og menneske, vil vi netop finde, at hovedparten af dets lidelser og besværligheder er identisk med degeneration, hvilket igen her vil sige *dyrerigets undergang i dets bevidsthed*. Og denne degeneration må nødvendigvis også give sig udslag i dets seksualisme. Da anden og tredje kategoris væsener hovedsageligt befinder sig i grænseområdet mellem den dyriske og menneskelige seksualisme, giver dette sig udslag i mange forskellige former for forstyrrelser i de pågældende væseners seksuelle liv. Vi bliver således vidne til, at hos nogle væsener gør *en altfor stærk forelskelsestendens sig gældende*, hvad der igen afføder *utroskab i ægteskabet, børn udenfor ægteskabet og skilsmisser*. Dernæst ser vi hos andre væsener *barnløse ægteskaber, uvilje mod at føde og opdrage børn, børnebegrensninger og fosterfordrivelser*. I andre tilfælde bliver vi vidne til *væsener af tvivlsomt køn og væsener med tilbøjelighed til forelskelse i deres eget køn*. Indenfor anden og tredje kategoris område finder vi således *kulminationen af den seksuelle degeneration*. Og da *al seksuel oplysning* udover den såkaldte “naturlige” tilstand hidtil ikke har kunnet frigøres på grund af *massernes umodenhed*, har væsenerne været hjælpeløse og befundet sig under meget ugunstige forhold med *forfølgelse, had og misforståelse*, ligeså snart de begyndte at vokse ud af den førnævnte “naturlige” tilstand. Dette har så igen resulteret i forfærdelige og ulykkelige vildspor, udskejelser og laster eller former for *seksuel sygelighed*, som vi finder under begrebet “*perversitet*”. Men her må bemærkes, at *jordmenneskets udvikling ikke behøver at gå gennem perversitet til en højere verden*, men at perversitet derimod er *en sygelighed*, der meget let indfinder sig i det *uvidende og ubeskyttede* individs seksualisme i den zone, hvor dets overgang fra dyr til menneske finder sted. Denne zone strækker sig ganske vist over hele jordmenneskehedens udviklingsområde, idet jordmennesket jo er det sidste væsen indenfor dyreriget. Alle degenerations- og overgangsformer kulminerer derfor i dette; men indenfor den del af nævnte område, der udgør anden kategoris udviklingsstadier, finder vi de største ægteskabelige brydninger, seksuelle kriser og abnormiteter. Væsenerne indenfor de nævnte stadier er derfor i særlig grad knyttet til *“de ulykkelige ægteskabers zone”* og *“ufrugtbarhedens zone”*. Men der kan naturligvis findes undtagelser, således at der i de samme stadier er væsener, der endnu befinder sig i ægteskabelig harmoni, og væsener, der hører ufrugtbarhedens zone til uden at være seksuel sygelige; men disse faktorer er ikke almengældende i anden kategoris samlede område. Og vi vil derfor kunne forstå, at den ny verdensimpuls indenfor de nævnte to zoner vil møde megen interesse, idet den fra nævnte impuls udgående ny verdensmoral vil adskille sig fra den gamle moral ved at være udvidet til *med sin vejledning og oplysning også at omfatte disse zoner*.

STK. 1826 *Hovedårsagen til den ægteskabelige degeneration er ikke primitivitet eller amoral*

Når der desforuden også forekommer ægtefæller, der har indgået ægteskab og igen ladet sig skille både tre og fire gange og endda er parate til stadig at fortsætte med denne vandring ud og ind af ægteskabet, hvis ikke myndighederne greb ind og satte en stopper for denne taktik, kan man vel ikke påstå, at sådanne væsener er særligt egnede for ægteskab, og at de specielt finder den sande lykke i denne form for sjælelig og psykisk forbindelse. Er de ikke nærmere at betragte som væsener, der faktisk er rodløse og derved hjemløse i ægteskabet? – At påstå, at de er umoralske og repræsenterer en lav og ussel karakter, at de er egoistiske og hensynsløse kan måske nok til en vis grad være rigtigt, men det er absolut ikke denne deres mentale eller psykiske tilstand, der er hovedårsagen til deres ægteskabelige misere. Jo mere vi går tilbage i udviklingen for tilsidst at nå ned til dyrene, ser vi hos den store part af de højere udviklede dyr et glimrende ægteskabeligt forhold i parrings- og forplantningslivet, navnlig hos de væsener, der netop lever i monogami. Og man tør vel ikke påstå, at disse væsener f.eks. løver, tigre eller andre rovdyr ikke er egoistiske og fjendske af naturen overfor andre væsener. Og dog er her ikke tale om en vandring ud og ind af ægteskabet eller det engang indgåede parringssamliv, således som tilfældet er med de førnævnte jordmennesker. Er disse mennesker da endnu mere selviske, mere hadske eller dræbende overfor medvæsenerne end rovdyrene? – Ja, det er rigtigt, at ifølge kredsløbsloven kulminerer de mørke magter eller den mentale vinterzone i den jordmenneskelige mentale sfære, og at der således ikke findes mere raffinerede og grusomme udlødere af det dyriske, dræbende princip end det jordiske menneske, der netop befinder sig i selve dette mørkets kulminationsstadium, men her må man huske på, at der også er mange jordmennesker, der allerede forlængst har passeret dette krigsbegejstringens, hadets og hævnens stadium og på mange måder kan udvise stor humanitet, være med i store almenkærlige foretagender, og allerede fremtræder som geniale kunstnere, der hver dag med denne deres kunst er med til at bringe menneskene stor glæde, underholdning og undervisning og derved er med til at danne skole eller eksempel for andre i deres særlige kunstart. Og det ejendommelige er netop dette, at det er blandt disse væsener, at man finder de talløse skilsmisser og ulykkelige ægteskaber og ikke blandt de robuste, primitive og krigslystne individer eller de væsener, der er på egoismens og magtsygens stadium eller på erobrings- og undertrykkelseslystens område. Det bliver herved til kendsgerning, at de ulykkelige ægteskabers almenzone udgøres af væsener, der allerede er fremskredne i intellektuel humanitet og på samfundsgavnlig område. Det er her, vi finder den største misere og de mest løse forhold i ægteskabet eller parringstilstanden. Denne omstændighed gør det atter til kendsgerning, at ægteskabet indenfor denne sfæres eller zones væsener er ved at blive noget sekundært. Nævnte væsener lever i stor udstrækning for en anden interessesfære, nemlig dyrkelsen af deres kunstart eller en særligt yndet intellektuel beskæftigelseskategori, for hvilket det almengældende er, at den er uselvisk, humanistisk og samfundsgavnlig. Dette vil altså igen sige, at det i virkeligheden slet ikke er ukærlige eller hensynsløse væsener i almindelig forstand, vi her har for os. Det er kun, når det drejer sig om deres ægteskabelige side, at de forekommer amoraliske. Her overtræder de i høj grad de foreskrevne morallove og bliver overfladiske, letsindige og troløse. Og det kan heller ikke nægtes, at væsenerne indenfor dette felt kan være en diametral modsætning til sig selv, hvilket vil sige: til den del af deres psyke, som ikke har med ægteskab at gøre. I den sidstnævnte del kan de være vidunderlige, samfundsgavnlig væsener, der skaber stor glæde med deres undertiden store, geniale kunstneriske kunnen i skrive-, musik-, scene-, male- og billed-

huggerkunst eller med en omfattende human videnskabelig opdragelse og skabelse. Ja, så stor kan deres samfundsgavnige intellektuelle, kunstneriske virksomhed og position være, at de bliver verdenskendte, beundret og æret af alle nationer, medens de i den anden del af deres psyke, den ægteskabelige del, skaber ulykke og lidelse både for dem selv, ægtefælle og afkom. Man kan således ikke helt berettiget stemple disse væsener som døgenigte eller subjekter, som moralløse og intetsigende. De udviser derimod den kendsgerning, at de ægteskabeligt er degenereret i samme grad, som de i intellektuel og kunstnerisk almenmenneskelig retning har udviklet sig. De er blevet spaltede væsener. Det fra dyrriget nedarvede parringsprincip, der engang var alfa og omega, må nu dele pladsen med denne i deres mentalitet eller psyke opståede intellektuelle, kunstneriske eller menneskelige kunnen. Denne sidstnævnte del af deres bevidsthed eller psyke har efterhånden i mange tilfælde allerede overtaget føringen af væsenets lyst og vilje. Den er blevet det primære, medens det ægteskabelige i virkeligheden således nu kun eksisterer som noget sekundært for samme væsen. De store og mest fremskredne kunstnere eller intellektuelle bliver ved med at være kunstnere eller intellektuelle uafhængige af det ægteskabelige havari, ja, bliver endog undertiden endnu mere geniale i deres intellektuelle skabelse. Er ikke mange af de skønneste elskovs- eller kærlighedsdigte skrevet af personer, der led af ulykkelig kærlighed? – Men selv om sådanne i elskov ulykkelige væsener virkelig får den, de så stærkt er forelsket i og så højt lovpriser, vil det for manges vedkommende ikke vare ret længe, før de atter er indviklet i en ny forelskelse og de hermed følgende kvaler med hensyn til skilsmisse eller befrielse fra den tidligere elskede, undertiden med risiko for en tvivlsom genelskelse fra den ny parts side. Det er indlysende, at disse intellektuelle ikke har en psyke, der kan indordnes under de overlevede, tusindårige ægteskabelige moselove. Hvis disse væseners seksualliv skulle tvinges ind under nævnte loves rettesnor, ville nævnte intellektuelle væsener komme til at føle sig knuget i en mental spændetrøje af så omfattende dimensioner, at sjælelig skuffelse, melankoli og livslede ville dræbe al inspiration og tilskyndelse til deres intellektuelle eller kunstneriske manifestationer. Deres intellektuelle skabeevne, deres geni ville være en plante, der sygnede hen i ørkenen af mangel på vand og fugtighed, af mangel på næring. Disse intellektuelle væsener har således ikke mere en psyke, for hvem det ortodokse, moselovbundne ægteskab kan være det primære. I så fald måtte man betragte deres intellektuelle, kunstneriske evne eller begavelse, deres geni som en abnormitet, et onde, der underminerer deres normale ægteskabs- eller parringsevne, altså et onde, der i allerhøjeste grad måtte bekæmpes. – Men har menneskeheden råd til det? –

Torsdag

LIVETS BOG 5

STK. 1827 *Dyrerigets undergang i jordmenneskets mentalitet eller psyke*

Er det ikke den geniale, intellektuelle og kunstneriske indsigt og skabevne, der hæver det jordiske menneske op over dyrets niveau? – Tror man, det er livets mening eller mål med det jordiske menneske, at det kun skal være et uintellektuelt, umælende drægtigheds- eller forplantningsvæsen, hvis eneste og højeste forlystelse kun er at konkurrere med dyrene i at parres og sætte afkom i verden? – Men forøvrigt, hvem af de moderne kulturmennesker af i dag befinder sig nede på et så uintellektuelt niveau, at de kun eksisterer som en slags højere avlsdyr? – Hvem af disse væsener er totalt blottet for interessesfærer, der ligger udenfor parringstilstanden? – Er det ikke almengældende, at de alle mere eller mindre hver især har sin lille længsel imod genialiteten enten på det ene eller andet intellektuelle eller kunstneriske felt, som aldeles ikke har noget som helst med deres ægteskabelige natur at gøre? – Er det ikke netop derfor, de udtrykkes som kulturmennesker? – Ja, er deres religiøse interessesfære ikke også at betegne som noget, der er ægteskabet eller forplantnings- eller parringsevnen uwedkommende? – Lever dyrene ikke lykkeligt i deres parringsfelt, skønt de er blottet for en sådan religiøs interessesfære? – Nej, skal man bekæmpe intellektualitetens begyndende udvikling af genial indsigt og skabevne, må man allerede begynde med at bekæmpe den hos alle laverestående mennesker for ikke at sige hos aberne. Det er jo med denne begyndende evne, at Gud skaber dyret om til “mennesket i Guds billede”. “Guds billede” kan ikke være et blot og bart uintellektuelt formeringsvæsen, der kun har interesse af og kun har evne til at sætte afkom i verden. “Guds billede” må da være det frigjorte væsen, der i kraft af sin intellektualitet kan tænke Guds tanker efter og opleve verdensbilledet og sin egen identitet som tidens og rummets skaber og dermed udgør livets herre og med sit geni kan skabe i kontakt med Guds åbenbaringer igennem naturens skabelsesprocesser. At denne guddommelige forvandling af det jordiske menneske ikke kan vokse og udvikle sig i den jordmenneskelige mentalitet uden at fortrænge noget af den dyriske, seksuelle interessesfære, er indlysende. At kulturmenneskets seksualisme således er underkastet en forvandlingsproces, alt eftersom intellektualiteten og skabevnen nærmer sig det geniale, er ligeledes her en indlysende kendsgerning. At denne udvikling efterhånden vil sprænge de gamle, ortodokse, moralske forskrifter og idealer, er ligeså selvfølgelig og naturligt som dag og nat, ganske ligegyldigt hvor megen modstand, udslyngede forbandelser, “hellig vrede” og “retfærdig harme”, sladder og bagtalelse man så end vil anvende i sin stampen imod brodden¹. Livets kosmiske kredsløb går sin gang. Den dyriske psyke må gå under i det jordiske menneskes mentalitet. Den store intellektuelle udviklingslinje er allerede afstukket i det jordmenneskelige væsen. Der er ingen vej tilbage. Højintellektualiteten og kunsten, der er næstekærlighedens ydre fundament og virkninger, kan ikke standses. Væsenerne er på vej mod tinderne. Gud modellerer alle i sit billede. Væsenerne bør i dyb ærefrygt vende blikket imod himlen og råbe det ud: “Ske din vilje”.

¹ Udtrykket “stamp mod brodden” er en gammel talemåde for at “gøre (unyttig) modstand mod overmagten eller det uundgåelige”.

Der sker således en virkelig psykisk forvandling af det jordiske menneske. Det degenererer i sit ægteskabelige talent. Denne forvandlings årsag kan altså spores tilbage til væsenets sympatiske anlæg. Medens disse anlæg oprindeligt kun kunne florere i en ægteskabelig forbindelse og der få deres kulmination i udløsning, finder de ganske vist også endnu udløsning i en parringsforbindelse med et væsen af modsat køn, men denne forbindelse imellem parterne virker ikke som en permanent varig harmoni i et gensidigt begær om besiddelse af hinanden. Den seksuelle forbindelse virker mere i retning af kun at være en relativ kortvarig genoplevelsesepoke eller repetition af et seksuelt besiddelsesbegær, der tidligere var mere stabilt, holdbart eller permanent overfor sit objekt eller den seksuelt begærede part, end det samme besiddelsesbegær, der jo er det samme som "forelskelse", er i vore dage. Tidligere kunne en gensidig forelskelse mellem to parter ligesom hos dyrene vare hele livet ud, og det herpå baserede ægteskab blev permanent og lykkeligt. I vore dage eller på jordmenneskets nuværende intellektuelle stadium er en forelskelse kun af en mere flygtig natur, der meget hurtigt er udlevet. Og med denne udlevelse dør jo interessen for forelskelsens objekt. Det er denne udlevede forelskelse og døende interesse for den seksuelle partner, der bevirker, at ægteskabet ikke består af "hvedebrødsdage" hele livet igennem, og at disse lykkens dage kun udgør en lille, kortvarig periode i ægteskabets første tid. Og det er på grundlag heraf, at ægteskaberne, der hvor de ikke opløses i skilsmisse, må baseres på andre foreteelser, såsom kammeratskab, fælles interessesfærer eller må holdes gående for "børnenes skyld" og i virkeligheden kun bærer prædikatet "ægteskab" i kraft af en vielsesattest. Men et ægteskab, baseret på andre fundamenter end parringslivets lykketilstand, kan kun være et skinægteskab. I forhold til de ægteskaber eller parringssamliv, vi finder hos de dyr, der lever i monogami, er jordmenneskenes ægteskaber eller parringssamliv således udenfor hvedebrødsdagene nærmest at betragte som kunstige. Det sande ægteskab, hvilket vil sige: samlivet i hvedebrødsdagene, er således hos jordmenneskene kun et relativt lille område. I det øvrige område eller forløb af de indgåede ægteskaber, altså i det, der fortsætter, efter at hvedebrødsdagene er ophørt, vil ægteskabet i virkeligheden mere eller mindre være at betragte som camouflager. Her er ægteskabet baseret på foranstaltninger, der ligger udenfor parternes gensidige forelskelse i hinanden, idet en sådan jo er ophørt. I modsat fald ville hvedebrødsdagene jo være fortsat. Disse foranstaltninger kan være ren og skær kærlighed, der bevirker, at den af parterne, for hvem skilsmisse i særlig grad var aktuel eller ønskelig, simpelt hen ikke nænner at bedrøve den anden part med skilsmisse og de hermed forbundne ubehageligheder. Vi må her indskyde, at parternes forelskelse i hinanden som regel aldrig ophører samtidig. Hvis det var tilfældet, ville en skilsmisse jo ikke betyde nogen særlig mental lidelse. Men nu volder en skilsmisse altså store sjælelige kvaler eller lidelser hos den part, i hvem forelskelsen endnu eksisterer. Den anden part kan altså som nævnt sidde inde med en sådan almenmenneskelig kærlighed, at den ikke nænner at påføre den førstnævnte part de lidelser og ubehageligheder, som skilsmissen i den givne situation ville afføde, hvorefter ægteskabet fortsætter. Men et sådant ægteskab er jo trods alt ikke helt fuldkomment, idet den gensidige forelskelse og den heraf følgende fulde seksuelle kraft ikke er til stede. Hertil kommer så de ægteskaber, der kun holdes gående for børnenes skyld eller af frygt for skandale eller af andre rent fysiske årsager. Det er disse i større eller mindre grad fremtrædende skinægteskaber, der ligger til grund for, at vi har måttet udtrykke den jordmenneskelige ægteskabelige sfære ved begrebet "de ulykkelige ægteskabers zone". Viser ikke hele denne den jordmenneskelige ægteskabelige degeneration, at jordmenneskets sympatiske anlæg

er forandret, og at denne forandring ikke er til fordel for ægteskabet? –

STK. 1829 *Årsagen til den ægteskabelige degeneration er ikke en moralsk brist, men en organisk forvandlingsproces i jordmenneskets sympatiske anlæg*

De mennesker, i hvem disse sympatiske anlæg således er forandret og afføder degenerationen i ægteskabet, kan ikke i særlig grad siges at være samvittighedsløse, hadefulde eller onde mennesker, når det drejer sig om deres almene forhold til medmenneskene og omgivelserne udenfor det ægteskabelige område. Her repræsenterer de en udviklingsstandard eller intellektualitet, der står højt hævet over det i stykke 1746 omtalte "rigtige mandfolks" og tilsvarende "rigtige kvindfolks" intellektuelle standard og humane indstilling til omgivelserne udenfor ægteskabet eller parringsområdet. Som tidligere påvist skyldes deres svage eller ustabile ægteskabelige fremtræden ikke en almindelig moralsk brist i deres karakter, men er en følge af deres forvandlede sympatiske anlæg og den heraf følgende forvandlede seksuelle psyke. Dette vil altså igen sige, at den organiske struktur, der uundgåeligt skaber det fuldkomne hanvæsen og tilsvarende hunvæsen, eksisterer ikke mere i deres psyke i sin oprindelige fulde form. Den er højst kun delvis til stede her. Men en organisk struktur, der ikke er fuldkommen, må jo betinge, at de herpå baserede evner heller ikke kan være fuldkomne. Har man svage ben, kommer man til at gå dårligt. Har man mistet sine øjne, kan man ikke se. Og ligesom den dårlige gang og blindheden hos vedkommende personer ikke kan stemples som umoral, således kan et væsens manglende ægteskabelige fuldkommenhed på grund af de sympatiske anlægs forvandling heller ikke stemples som umoral. Væsenet bliver først umoralsk der, hvor det ikke vil erkende denne sin egen ægteskabelige degeneration og uformuenhed og fortsætter med at gøre andre ulykkelige ved at binde dem til sig i kortvarige ægteskaber eller seksuelle samliv, der på forhånd er dømt til kun at blive indledningsstadier til skilsmisse. Det er her, den store part af jordmenneskelige ægtefæller af i dag har moralske brist og dermed forvolder mangfoldige skilsmisseprocesser og skaber hjemløshed eller ulykkelige hjem for skilsmissebørnene.

STK. 1830 *Et tilbageblik over de forskellige væseners moral og amoral i og udenfor ægteskabet*

I henhold til, hvad vi her har set, er det således ikke en stagneret udvikling eller tilbagegang i moral, der er hovedårsagen til hele den store ægteskabelige misere, men derimod en fundamental degeneration af selve det dyriske parringsprincip i det jordiske menneske, der gør sig gældende. Ophavene til de moralske brist, vi så med hensyn til den jordmenneskelige parrings- eller ægteskabstilstand, var i meget stor udstrækning væsener, som udenfor det ægteskabelige viste sig at være fremragende udviklet. Mange af disse var intellektuelle væsener, der ydede genial kunst eller havde stor position i skabelsen af mange andre kulturelle formål, mod hvilke de udviste stor trofasthed, energi og selvopofrelse. Indenfor disse væseners område findes et langt større antal personer, der rent bortset fra deres ægteskabelige misere eller degeneration yder samfundets kulturelle foreteelser og opbygning en sympati og opofrelse, de tidligere omtalte "rigtige mandfolk" og tilsvarende "rigtige kvindfolk", hvilket vil sige: de endnu robuste, maskuline mænd og tilsvarende robuste, feminine kvinder, umuligt er i stand til at yde. Disse sidstnævnte væsener af begge køn er netop udenfor deres parringsfølelse eller indstilling til det modsatte køn kun i stand til at føle antipati og skinsyge. De er krigerisk eller fjendtlig indstillet overfor enhver, der hæmmer eller krydser deres private selviske begærs tilfredsstillelse. At ofre sig for staten og samfundet er tanker og forestillinger, som kun de færreste af disse væsener er i stand til at danne sig. Derimod kan de mindre udviklede ofre sig meget for det modsatte køn. Ja, de viger end ikke tilbage for at røve og plyndre, myrde og dræbe, hvis de finder det nødvendigt i

situationer, hvor det gælder om at erobre og tækkes nævnte køn. For disse væsener gælder det, når de da ikke er nået frem til det intellektuelle stadium, hvor de har udviklet sig til den kulmination i selvished, der afføder gangstermentalitet, og i hvilken der hverken er moralsk følelse, sympati eller hjertevarme, når det gælder deres kulminerende selviske begærs tilfredsstillelse, at parrings- eller samlivstilstanden endnu i stor udstrækning er fundamental og stabil. Her eksisterer endnu ægteskabelig trofasthed og lykke i det kønslige samliv. Men til gengæld er trofastheden og sympatien så meget desto mindre, når det drejer sig om forhold udenfor dette samliv, hvilket vil sige i forholdet til medvæsenerne. Her kan de godt være amoralske, selv om de naturligvis ikke ligefrem kan måle sig med gangsterne eller andre intelligente, men amoralske væsener.

Fredag

SMÅBOG 13 – *Juleevangeliet* – KAP. 21-23, 25-27

KAP. 21 *Verdens største kunstværker er ikke blevet til ved hankøns- eller hunkøns-mentalitet eller ved selvopholdelsesdrift, men ved kristusmentalitet*

Hvad er det da, der bevirker, at jordmennesket er noget mere end et pattedyr? – Det er alle de manifestationsarter, der ikke er nødvendige for eller har noget at gøre med opretholdelsen af ægteskabet, forplantningen eller parringsakten. Det er så at sige alle de manifestationer, et menneske af hjertet har lyst til at udføre, ikke fordi de er en betingelse i selvopholdelsesdriften eller i kampen om det daglige brød, og ikke fordi de eventuelt giver mange penge, men udelukkende fordi det er en guddommelig nydelse at beskæftige sig med disse særlige manifestationer for disses egen skyld. At udføre en særlig bestemt manifestationsart eller et særligt stykke arbejde, blot fordi der ligger en glæde og inspiration i at udføre selve arbejdet, er en helt ny mentalitet. Det er tilstedeværelsen af denne mentale tilstand, der udgør de begyndende symptomer på, at væsenet er et “kristusbarn”. Det er nemlig de begyndende talenter for manifestation af “himmeriges rige”. Det er begyndelsen til den verden, i hvilken der ikke skal være “gråd og tænders gnidsel”. Det er det begyndende fundament for den “fred” og “velbehagelighed” for jordmennesket, juleevangeliet forjætter. Det er nemlig produkterne af denne store glæde og inspiration, der blandt andet fylder alverdens museer eller offentlige kunstsamlinger med de såkaldte ubetalelige “kunstskatte”. Rummer disse store for almenheden tilgængelige kunstsamlinger ikke geniale manifestationer, ja, indtil overjordisk skønne produkter af verdens største genier, frigivet til skue, glæde og inspiration for offentligheden eller alle samfundets enkelte individer? – Er der ikke forskel på et sådant museum og et forretningsmæssigt stormagasin? – I museet ser vi et stort gennemprøvet og censureret område af det ypperste, jordmennesket har kunnet frembringe, ganske uden hensyn til økonomisk vinding, ære eller berømmelse. Ja, har historien ikke netop eksempler på, hvorledes enkelte kunstnere eller genier ligefrem har sultet, lidt nød og savn på alle det daglige livs områder og givet afkald på højt betalt lønarbejde, været til latter, hån og spot, kritik og forfølgelse, endog fra familie og nærmeste venner, blot for at efterkomme deres genis stærkeste krav, begær eller drift og derved fuldført deres geniale mesterværker uden nogen som helst materiel vinding. Tænk, hvis disse store kunstens eller skabevnens repræsentanter hellere havde valgt et arbejde, der kunne have givet dem store økonomiske indtægter i stedet for deres kunst, hvor fattig ville verden så ikke i dag have været på virkelig store geniale mesterværker. Men disse store genier valgte at skabe kunst hellere end at skabe formue. De følte, at det var deres mission at skabe skønne ting, ganske uanset hvad det så end måtte koste dem selv af savn og tårer. Og deres geni fremtryllede kunstens største åbenbaringer, mesterværker, der i dag måtte betales med millioner af kroner, dollars eller sterling, hvis de ikke allerede var blevet staternes og dermed hele menneskehedens ejendom og derfor ikke mere kan købes eller omsættes i salgsværdi.

Museerne rundt om i verden rummer altså jordens største rigdomme i form af genialværker eller udtryk for jordmenneskets allerhøjeste kunnen, ja, endog som nævnt igennem sult, savn og tårer. Disse mesterværker er ikke frembragt af deres ophav på grundlag af forud modtagne tilbud om så og så stort et beløb i timen, om dagen eller om ugen. De er kun frembragt, fordi deres ophav

har følt, at de skulle frembringes, og de har haft glæde nok i, at det virkelig trods alt lykkedes at få dem frembragt.

At andre mennesker, geniale forretningsmænd senere har tjent store formuer på disse mestres frembringelser og levet højt på disse geniale kunstprodukter, inden disse blev offentlig ejendom og dermed tilgængelig for almenheden, forandrer jo ikke de omstændigheder, under hvilke de er frembragt, og som afslører deres ophav eller skabere som "kristusvæsener" på dette særlige skaberfelt. Disse frembringelser har i mange af disse væseners liv skabt både "getsemane" og "korsfæstelse" for så senere, efterhånden som flokken blev udviklet til at vurdere og forstå deres frembringelser eller geniale manifestationer, at hæve dem til skyerne, og igennem hvilken anerkendelse de da fik en art "opstandelse". At det er "kristusprincippet", vi her har for os i disse væsener, er således ikke til at komme udenom.

KAP. 22 *Forskellen på stormagasin og kunstmuseum*

Hvor helt anderledes er det ikke med hensyn til produkterne i et stormagasin eller handelshus? – Her forevises også mange vidunderlige, ja endog geniale ting. Men disse er endnu ikke frigivet til offentlig eje eller udstillet for blot at være til gratis beskuelse for almenheden. De er endnu bastet og bundet eller monopoliserede som midler, ved hvilke smarte forretningsmatadorer og aktionærer dagligt kan forøge deres formue uden selv at udføre noget nævneværdigt arbejde og således i høj grad leve på frembringernes eller skabernes bekostning. Hvad med alle de øvrige produkter i et sådant stormagasin, tjener de ikke det samme formål? – Og hvem er de, der fremstiller alle disse produkter? – Er det væsener, der laver dem udelukkende kun i glæden over netop at lave disse uden hensyn til økonomi eller vinding? – Nej, dette vil i al fald kun høre til undtagelserne. Det almengældende er derimod, at de er lavet af betalte arbejdere, der tvungne af omstændighederne ved deres ubemidlede tilstand fra fødslen af var prædestinerede til at sælge deres arbejdskraft så og så mange timer daglig af deres liv for at bjærge lige akkurat de timer af det samme liv, de nødvendigvis skal bruge til at sove i og til at besørge artens beståen eller deres erotiske krav. At det af disse væsener manifesterede arbejde ikke er udført på grundlag af glæden over netop at udføre det for arbejdets egen skyld, ligegyldigt hvad det så end måtte koste, ligegyldigt om man fik betaling derfor eller ikke, er en selvfølge. Det almengældende er jo det, at det udelukkende er udført som betalt arbejde. Men betalt arbejde er jo det samme som betalt liv, og betalt liv er igen det samme som slaveri. Stormagasinerne og andre forretningshuse og butikslokaler adskiller sig altså fra museerne derved, at medens disse sidste er udstillingslokaler for geniale produkter, uselvvisk fremstillede og skænket af deres ophav, mere af glæde over frembringelsen i sig selv og over den glæde og inspiration, de kan være for andre, end i forventningen om materiel vinding, er stormagasinerne og de øvrige forretningshuse derimod udstillingslokaler for produkter, der er frembragt af "slaver" eller væsener, der nødtvungent har måttet sælge så og så mange timer daglig af deres liv for at bjærge de øvrige timer af deres liv i døgnnet. Denne frembringelse eller disse produkter har igen for forretningshusenes eller stormagasinerne indehavere udelukkende kun det formål, at være et som brugsgenstande camoufleret betalingsmiddel eller valuta, ved hvilken de kan tilegne sig eller købe udnyttelsen af endnu flere timer, dage eller måneder af andre væseners liv. Hvad mener man om i et sådant stormagasin at købe en vare, hvis udsalgspris eventuelt udgør mindst det dobbelte af fremstillingsprisen, alt indbefattet? – Betaler man ikke her en sum penge, som man ikke får noget som helst for? – Og betyder det ikke så eller så mange dages eller måneders arbejde hos en eller anden

arbejdsgiver for den ubemidlede køber?

I sandhed, der er forskel på et forretningsmæssigt stormagasin og et museum. Forretningshuset eksisterer i kraft af køb og salg af jordmenneskers liv, hvilket i tilsvarende grad i princip vil sige "slaveri". Museet derimod eksisterer i kraft af store mestres uselvisk frembragte, geniale kunstværker, i hvis betagende inspirationskraft og oplivende intellektuelle stråleglans det søger at indhylle og kærtegne alle sine besøgende. Står vi ikke her ved disse to slags varehuse eller magasiner ved portene til to verdener? – Er ikke indgangen til forretningshuset eller stormagasinet porten ind til koncentrationen af den verden, hvor livet er pantsat som betaling for de timer, man nødvendigvis må have til at sove i og befordre artens eller slægtens forplantning og videreførelse, og hvor man derfor "i sit ansigts sved må æde sit brød". Derfor er spørgsmålet her ikke, hvilket arbejde man helst vil udføre, men derimod hvilket arbejde, der giver flest penge eller størst økonomisk vinding, idet den her tilegnede valuta udgør det halmstrå, som alle økonomisk slavelænkede jordmennesker med begærlighed griber efter i den tro, at de med dette kan hæve sig op af det materielle fangenskab og købe sig deres sjæles tabte frihed tilbage. Og på denne overtro er stormagasinet eller forretningsverdenen baseret. Og jo flottere rustfri stålsøjler, spejlglassdøre og marmorfacader de brillerer med, desto vældigere bekræfter og udtrykker de denne overtros triumf. Men ligesom en druknende ikke kan redde sig ved et halmstrå, således kan heller intet som helst væsen købe sig virkelig sjælefrihed med valuta, kroner, sterling eller dollars. Rigdommen er ligeså stor en materiel fængsling af sjælen som fattigdommen. Fortalte Verdensgenløseren ikke sine disciple, at "det var ligeså umuligt for den rige mand at komme i himlen som for en kamel at gå igennem et nåleøje"? – Nej, forretningsverdenens store paladser, magasiner og bankhuse repræsenterer ikke vejen frem til juleevangeliets store og varige "fred på jorden" og den heraf følgende "velbehagelighed for menneskene".

KAP. 23 *De kunstneriske mesterværker er "kærtegn"*

I de store museer, biblioteker og andre for almenheden tilgængelige intellektuelle centre får man derimod adgang til at se nogle af verdens største og skønneste intellektuelle frembringelser, hvormed man kan berige sin ånd, blive stimuleret, besjælet med inderlig længsel efter at kunne nå op til en sådan fuldkommenhed i skabelse som den, der stråler fra galleriernes vægge, reoler og montere. Er alle disse geniale kunstneriske frembringelser, det være sig i bøger, billeder eller skulptur ikke én eneste stor samling "kærtegn"? – Er de ikke netop beregnede på at skulle live op, forskønne og forherlige de vægge, de sale, de gallerier og øvrige omgivelser, de kommer til at befinde sig i? – De er dog ikke fremstillede for at gøre deres omgivelser stygge, mørke og triste. Men når de således skal live op, forskønne tilværelsen og omgivelserne for beskueren, er de jo i allerhøjeste grad en "kærtegn" af denne beskuer. Og da de nævnte kunstneriske frembringelser, navnlig hvad billed- og skulpturværkerne angår, forlængst er ophørt med at være et middel, ved hvilket man kan gøre andre væseners levetimer til "slaveri", og således udelukkende er hundrede procents "kærtegn", er de jo den absolutte hundrede procents "næstekærlighed", der her varmende og livgivende stråler os i møde fra museets store ovenlyssale. Her ser vi produkter, der er skabt af deres ophav udelukkende i glæden over at skabe noget, der kan varme og lyse op i menneskesindet uafhængigt af, hvad det så end kostede af sult eller korsfæstelse, og uden noget som helst henblik på økonomisk berigelse. Hvem har en større kærlighed end den, der ofrer sit liv udelukkende for at kunne være med til at gøre andres liv lykkeligt? – Når geniet eller mesteren således trodser sult, nød og elendighed, hån og spot og uden udsigt til nogen økonomisk vinding, blot fordi det betyder livet for ham at få sin frembringelse så fuldkommen som muligt, og

denne frembringelse er en foreteelse, der vil blive ved med at "kærtegne" beskueren, fylde hans mentalitet med beundring, inspiration og længsel efter selv at nå fuldkommenheden, kan man ikke komme uden om, at kunstproduktets eller mesterværkets skaber dog har elsket eller gjort mere for denne beskuer, end han har gjort for sig selv. Selv trodsede han alle besværlighederne for at skabe sin manifestation sådan, at den netop kunne blive et permanent "kærtegn" for beskueren. I sandhed, er det ikke "næstekærlighed"?

KAP. 25 *"Himmeriges rige" eller den virkelige verdensfred er ikke en verden hvilende på kapløbet om røveri af medvæsenernes livstimer*

Stormagasinet er altså blomsten på den verden eller mentale sfære, i hvilken man "hellere tager end giver" og derved hæmmer sin fulde totale åndsfrihed. Jordmennesket er blevet en mental slave, en pengenes fange, hvad enten det er som lazaron eller krøsus. Der er ingen af disse to former for fremtræden, der opfylder betingelserne for verdensfreden. Og denne vil da også være umulig, så længe disse to manifestationsformer er almengældende. "Himmeriges rige" eller den virkelige verdensfred er ikke en verden af hverken legale eller illegale slaver eller slaveejere. Det er ikke en verden af individer med herrefolketendenser. Det er ikke et rige eller en sfære baseret på kapløbet om røveri af medvæsenernes livstimer. Det kan udelukkende kun være en verden, hvor alle elsker alle, eller hvert individ elsker sin næste som sig selv. Juleevangeliet er således ikke et skønt postulat, men er derimod jordmenneskehedens kommende allerhøjeste videnskab. Og det er denne videnskab, der stråler ud fra alt, hvad der åbenbarer sig som virkelig genial kunst og skaber atmosfære i de store kunstmuseers mægtige haller, sender sin verdenforsønnende atmosfære ud fra disses vægge, reoler og montrer. Her er det også omdannede livstimer, vi ser, men de er ikke mere betalingsmidler i det mentale og legemlige slaveris økonomi. Nu er de nået frem til at blive det, de – bevidst eller ubevidst af deres ophav – oprindelig er bestemt til, nemlig, at kærtegne enhver beskuer og kaste et himmelsk eller overjordisk inspirerende lys dybt ned i hans sjæl og dermed give ham fornemmelsen af en højere verdens eksistens end den på køb og salg af livstimer baserede slave- og herrefolketilværelse, vi hidtil har opfattet som kultur og civilisation. Staternes store kunstmuseer er således det begyndende resultat af det "rigtige menneskeriges" indtog i den jordiske sfære. Alt, hvad der udgør virkelig genial kunst kan udelukkende være en kulmination af videnskab, ligesom virkelig videnskab i sig selv kun kan manifesteres som genial kunst. Disse to faktorer danner således tilsammen en enhed, der udelukkende kun kan eksistere som et virkeligt kærtegn, hvilket vil sige, at samme enhed udelukkende er til glæde og velsignelse for beskueren. En kunst, der i sin struktur ikke repræsenterer den højeste videnskab på sit felt, er ikke kunst, ligesom en videnskab, der ikke er kunst ikke er nogen virkelig videnskab.

KAP. 26 *Når videnskab ikke er kunst og kunst ikke er videnskab*

Når et såkaldt kunstværk ikke er kunst, er det fordi ophavet har manglet viden og rutine til at bringe sit værk i en hundrede procents kontakt med livets love eller dets skabelsesvibration. Og når det ikke er på bølgelængde med den, vil det i tilsvarende grad fremtræde som disharmoni. Da det således ikke er fuldkomment, vil det i tilsvarende grad være misvisende. Det vil altså bringe de væsener, der ikke kan se ufuldkommenheden, på afveje i deres opfattelse af den del af livet, som de skal lære at kende igennem nævnte kunstværk, det være sig landskab, væsener eller abstrakte foreteelser. Det er akkurat det samme her som med en bog eller et litterært værk. I samme grad, som dette afviger fra at være hundrede procents fuldkomment, i samme grad er det jo også misvisende og dets

beretninger eller analyser falske. Hvem der skal lære den absolutte sandhed eller virkelighed efter en sådan fremstilling, bliver altså i en tilsvarende grad, som nævnte værk er misvisende, ført udenom de virkelige fakta. Og kun det ufuldkomne væsen kan opfatte nævnte bog som et fuldendt kunstværk.

Hvis en videnskab ikke er kunst, er det også fordi den heller ikke er i hundrede procents kontakt med livets love, af hvilken grund den da også nødvendigvis må fremtræde som en disharmoni. Alle vegne, hvor en videnskab ikke er kunst, vil den bringe ulykke og lidelse over menneskene. Er det ikke netop i kraft af en sådan videnskab, at store dele af jorden er lagt øde, millioner af mennesker døde i udslettelseslejre med gaskamre, torturinstrumenter og andre videnskabelige påfund? – Og hvad mener man om atombomberne og byerne Hiroshima's og Nagasaki's undergang, hvor tusinder af mennesker, børn, voksne og gamle midt i deres daglige dont på vej til skole, fabrik og kontor, uden varsko pludselig udslettes i kraft af videnskabelige helvedesluer? – Er det kunst? – Er det fuldkommenhed? – Er det en absolut sandhedsåbenbaring? – Er det livets endelige mening og mål, der her urokkeligt bliver åbenbart for os? – Hvis det ikke er det, hvordan kan det da være kunst? – Og hvis det ikke er kunst, hvilket altså vil sige, at det ikke er en fuldkommen åbenbaring af livets mening og derfor må være en ufuldkommen eller falsk åbenbaring af nævnte mening, hvordan kan denne atombombning da være videnskab? – En videnskab, der ikke er sandhed, kan umuligt være videnskab. Kun dårer eller uvidende horder lader sig blænde af al den som videnskab camouflerede usandhed og den heraf følgende viljeføring eller væremåde.

KAP. 27 *Det virkelige geni åbenbarer kun kærlighed gennem sin viden og magt*

Ja, men er atombomben og alle de øvrige videnskabelige foreteelser da ikke geniale? – Er det ikke genialt, at man har kunnet opdage så meget af materiens struktur, at man derved er blevet i stand til at kunne beherske naturkræfterne på en så overdådig måde? – Jo, det er rigtigt, at de videnskabelige opdagelser og opfindelser udtrykker megen intelligens på det rent fysiske, tekniske og kemiske område, men afslører samtidig, at deres ophav er totalt blottet for absolut viden med hensyn til, hvad de skal bruge denne deres vældige kunnen til. Jordmennesket har således udviklet sig evne til at kunne jonglere med elementerne. Det kan skabe lyn og torden. Det er blevet en materiel gigant, men noget geni er denne gigant ikke, så længe dennes resultater ikke er et kærtegnende, inspirerende og livgivende kunstværk for tilskuerne. Så længe nævnte gigants manifestationer kun er resulteret i et samlet resultat i form af en delvis ødelagt, torteret, demoraliseret, materialistisk og hævngherrig menneskehed, der sultende og frysende nu søger tilflugt i ruinhobene af de engang så skønne, med føde, varme, lys og livsgoder udstyrede, kulturcentre, er hans værk ikke nogen virkelig kunst og dermed totalt blottet for genialitet, ja, er nærmest kun at betragte som et altdominerende fuskteri. Da genialiteten er kunstens kulmination, kan intet som helst blive genialt uden at være kunst. Genialiteten er ikke dette at kunne skabe sig viden og magt, men derimod udelukkende dette: med viden og magt at kunne åbenbare den absolutte sandhed, den absolutte livets mening, der igen er det samme som den absolutte kærlighed. Når videnskaben kulminerer i – ikke at ødelægge og lemlæste menneskeheden – men derimod i at bringe den i den allerhøjeste kontakt med livets mening eller kærligheden, da er den blevet til virkelig eller absolut genialitet. Og denne genialitet er kulminationen af juleevangeliets opfyldelse. Da er der en varig fred på jorden, og en velbehagelighedens stråleglorie lyser over alle dens kontinenter og have i form af det absolutte himmeriges rige.